

Пише:

Александар
Александрић

Диселдорф, април 2007.

Невелик број чланова Бундестага који су успели да одспавају неколико сати након веселе ноћи проведене на прослави осамдесетог рођендана Ханс Дитриха Геншера, окупио се на седници посвећеној Уједињеној Европи, односно обележавању педесете годишњице «Римских уговора», када је ударен темељ новој европској кући. Тачније речено, када је једна стара идеја добила званичну форму.

Да ли је и колико замисао Шарла Де Гола «Европа од Атлантика до Урала» блиска Европској Унији којој данас тежи, пре свега Немачка, треба у сваком случају оставити на оцену за то компетентним аналитичарима. Позабавићемо се зато мање важним конкретним догађањима у вези са овим.

Један од учесника у дискусији, председник фракције Слободних демократа (FDP) Guido Westerwele, уз остале чињенице које говоре у прилог неопходности европског уједињења, навео је и то да «у Европи већ више од 50 година нема рата!». Његово излагање пропраћено је уобичајеним аплаузом присутних који често и не слушају говорника коме аплаудирају, а што се у овом случају показало као тачно. Тек пошто је нешто касније изашао за говорницу Gregor Gizi, посланик партије «левих», констатована је неопростива заборавност или, можда, нешто друго, шефа слободних демократа. Gizi је поставио сасвим једноставно питање: како је дошло до тога да господин Westervele заборави рат који је без нужне сагласности Организације уједињених нација вођен против Југославије, а који је имао за последицу чињенице које никако не би смеле да се запоставе, баш када се ради о јединственој Европи, јер упоредно са тежњом ка стварању јединствене Европе, имамо драстично изражен дезинтеграциони процес.

На простору некадашње Југославије створено је шест нових државица, односно дошло је до поделе међу народима који су генетски и културно веома блиски једни другима. Још драстичнији је пример Чешке и Словачке, а да не говоримо о

европском истоку где је, такође, дошло до стварања нових држава на простору бившег Совјетског савеза.

Питање, како ће народи бивше Југославије моћи да живе заједно у формално другачије конституисаној држави, ако су током историје више пута показали да то није могуће, остаје у сваком случају отворено.

По свом социјалном саставу прилично хетерогена српска дијаспора за сада веома мало може да учини, пре свега за себе, а још мање за матичну земљу. Овакво стање одређује читав низ како објективних тако и субјективних фактора, при чему рефлектовање друштвено-еко-

не, мало је важно, уколико све околности то потврђују, те у конципирању националне политике од тога морамо да пођемо. Врата кроз која на повратку у свет, из у сваком погледу дуге изолације, морамо да прођемо, налазе се у Берлину.

Ако знамо циљ, односно куда свет иде и којим путем, остаје још једино да разумном политиком тај пут следимо и са што мање напора пређемо, те коначно заузмемо што је могуће боље место на циљу. Свака друга политика, посебно она која полази од епске понесености и историје базиране на митолошком величању национа, погубне су за нас, а што је

затворених граница, у Немачку је дошао и знатан број лица илегално пребеглих из тадашње Југославије који су се декларисали као политички емигранти.

Коначно, са отварањем граница и масовног доласка на такозвани «привремени рад» формиран је веома хетероген социјални конгломерат, крајње неподобан за неки организованији заједнички наступ пред властима земље боравка, а ништа мање и пред матичном земљом.

Ако бисмо желели да у што краћим цртама прикажемо тренутно политичко расположење и уопште стање у српској дијаспори Немачке, на прво место долази потпуна неорганизованост а што прати и непостојање јасног циља шта и како треба радити, пре свега на побољшању сопственог статуса у земљи боравка, а још мање у испуњењу речене улоге моста приближавања свету. Што се тиче утицаја дијаспоре на политичке прилике у Србији, пре би се могло рећи да за сада постоји утицај те политике на дијаспору, и то претежно у негативном смислу.

Став који је заузела наша влада и који се не мања већ седам година, да се не треба мешати у поступак организовања дијаспоре и у правцу давања било каквих инструкција, крајње је неоправдан из простих разлога што пракса показује да је то неоствариво с обзиром да доводи до стихије из које није могуће очекивати позитиван исход.

Резултат свега је поразна чињеница да на недавно одржаном скупу свих нација код канцелара Ангеле Меркел, једино Срби нису били присутни јер још увек не могу да се споразумеју ко је овлашћен да их представља!

Пут од балканске блатњаве чамотиње до Европе, као и од склоности ка лизању чврсте руке и дубоком клањању пред насиљем до демократије, очигледно није лак ни јеноставан.

Ми данас имамо посла са онима који су препустивши се полувековној моралној и духовној хибернацији постали од комуниста нека врста отужне фолклорне варијације људи, које може да произведе само тоталитарна владавина. Нашу земљу, на жалост, добрим делом воде ти исти превртљивци пресвучени у демократско рухо иза кога се крију епски самохвалисавци, бахати моћници, самољубиви среброљубци и полутани без икаквих моралних начела и скрупула. У таквој ситуацији једина нада су нам они који радије стварају него што ратују, који мисле одмерено и суде скрупулозно, који могу и умеју, који воле и праштају уместо да мрзе и завиде, они који без икаквих предрасуда желе да иду у корак са светом, а таквих је у дијаспори највише.

Не поставља се зато питање да ли дијаспора треба или не треба да заузме одговарајуће место у процесу препорода нашег друштва и државе, већ како то постићи. ♦

УХВАТИТИ КОРАК СА ВРЕМЕНОМ

БЕРЛИН, 25. 03. 2007. (Ангела Меркел)

Прослава 50.годишњице потписивања Римског споразума којим је потписан темељ Европске уније

номских прилика у Србији на дијаспору, има веома негативан утицај, па токо они који виде срећу и напредак у припадништву широј људској заједници, често то своје осећање потискују и ако опсесију и надахнуће епским величањем своје нације на почетку трећег миленијума виде као нешто преживело.

То нам чини сметњу да се јасно одредимо пред непобитном чињеницом да је глобална трансформација читавог света императив времена, у коме ми сигурно не можемо да будемо изузетак а што је и далеко важније, још мање можемо на то битније да утичемо. Ово су чињенице којима образована, културна и уљуђена Србија данас мора да гледа у лице. Да ли се то нама свиђа или

на жалост веома присутно у политичкој опредељености бирачког тела према радикалима. То је оно, што на овом путу којим иде читав свет затвара врата, навлачи завесе и гаси светло. То је политика сирових, необразованих и осветољубивих људи набијених мржњом и дуго сузбијаном агесијом. Они аргументе прихватају као увреде а неспособни да побију разлог, побиће оне који га износе.

Срби који су стицајем околности ван своје земље те живе и раде у сасвим другачијем друштвено - политичком окружењу, посебно у Немачкој, могли би да одиграју значајну улогу у градњи моста који ће Србију приближити Европи и свету. Међутим, да би ту улогу успешно одиграли, сметњу чини читав низ како објективних тако и субјективних фактора, узрокованих не ретко и од наше матичне земље. Социјални састав Срба у Немачкој сасвим је другачији од свих других националности које живе у овој земљи. Знатан број ратних заробљеника бивше Југословенске војске одбио је након завршетка рата да се врати у своју земљу под влашћу комуниста. Овима су се касније придружили и они који су након договора савезника о подели интересних сфера постали потенцијалне жртве својих класних непријатеља и сами унутар себе подељени. У једном дужем временском периоду

1stChoiceCanada
IMMIGRATION & INVESTMENTS

Nada Kremonić
Imigracioni Konsultant

IMIGRACIJA U KANADU

Licenca Kanadske Zajednice za Imigracione Konsultante
Zastupnik Vaših interesa kod Kanadskih imigracionih vlasti

Sve vrste imigracionih usluga
Mogućnost plaćanja u ratama

1.604.725.6016

info@1stChoiceCanada.com
www.1stChoiceCanada.com